

VOOR OF TEGEN DE ENCI-CONCESSIE

De strijd om de E.N.C.I.-concessie duurt nog altijd voort. Geregeld verschijnen artikelen in de regionale dagbladen. Hierin valt op hoe weinig de redacties bereid zijn, een onpartijdige voorlichting te geven. Zo wordt het bijv. voorgesteld alsof de creatie van het „Blauwe Bergmeer” van I. r. V a l l e n door de E.N.C.I. afhankelijk is van de nieuw te verlenen concessie. Alsof het landschapsplan van deze Roermondse tuinarchitect niet gebaseerd is op de in 1948 verleende concessie, en als voorwaarde aan de E.N.C.I. werd opgelegd! Ook wordt gesuggered dat de E.N.C.I. uit Maastricht zal moeten verdwijnen, wanneer de gevraagde uitbreiding niet wordt verleend. Uiteraard een argument dat het doet, nu in de mijnindustrie met een slinkende werkgelegenheid moet worden gerekend. Dat het hier *niet* om gaat is toch wel duidelijk genoeg gebleken o.a. uit de artikelen over deze kwestie in ons maandblad, uit het request van de architecten, en uit het gepubliceerde protest van de Contactcommissie.

Uitvoerig gaat Dr. v a n N i e u w e n h o v e n op deze kwestie in in aflevering 3 van de 13e jrg. van M a a s l a n d, in een artikel: Moet de Enci of de St. Pietersberg verdwijnen? Of kunnen zij beide blijven bestaan?

Dr. D i j k s t r a belicht in dit zelfde nummer het standpunt van de natuurbescherming. Maar ook de industrie krijgt er gelegenheid zich uit te spreken bij monde van Drs. B. S. J. v a n d e r M e e r, een van de redacteurs. Letterlijk schrijft hij (cursivering van ons, red): „Duidelijk is wel dat Maastricht op dit moment zijn cementfabriek alleen al uit het oogpunt van werkgelegenheid eenvoudig niet missen kan. Misschien iets minder duidelijk, maar voor de toekomst eenvoudig niet minder klemmend is, wat er gaat gebeuren, *wanneer de Pietersbergse mergel eenmaal domweg op zal zijn. Dan zal de E.N.C.I. gaan verhuizen naar waar de zo zeer begeerde grondstof volop gevonden wordt, maar dan zal Maastricht — aangenomen dat de stad prijs stelt op zijn uitgroei — inmiddels ver-*

vangende werkgelegenheid moeten hebben verkregen. Zo iets kost wijs, dus vooruitziend beleid, maar zo'n beleid kost in ieder geval tijd. En die tijd zal de E.N.C.I. dus gegeven moeten worden.

Dit vereist wel enige toelichting: Het is uiteraard niet zeker, dat de E.N.C.I. in zijn geheel zal gaan verhuizen, wanneer de mergelbron uitgeput zal zijn. De ter plaatse gebouwde fabrieken nopen er toe zo mogelijk ter plaatse te blijven werken, en — *dank zij de moderne aanvoer-methoden van grondstoffen, die elders gedolven of gewonnen kunnen worden* — is dit ook heel wel mogelijk. Met name de hoogovenslakken van de Luikse hoogovens leveren een grondstof, die voor de huidige fabriek bijzonder aantrekkelijk zijn, omdat — uit zuinigheidsoverwegingen — ca 30-40% van de produktie hoogoven-cement is, die veel minder mergel behoeft dan de zuivere Portlandcement. Het is voor Maastricht vurig te hopen, dat deze toestand de directie van de E.N.C.I. aanleiding zal geven althans een gedeelte van de fabrieken te laten waar ze nu zijn. Deze werkgelegenheid is altijd welkom. Zover is het echter nog niet, dat moment van keuze voor de E.N.C.I.-directie ligt denkkelijk nog wel *een jaar of twintig tot dertig* in de toekomst. *Tenminste wanneer de gevraagde concessieuitbreiding verleend zal worden.*”

Men ziet dat hier geen aandacht wordt besteed aan het voorstel grondstof op het plateau van Margraten te gaan winnen, volgens het oude plan van de centrale mergelwinning. Ook wordt een verkeerde voorstelling gegeven van de tijd die de E.N.C.I. heeft om de oude, en de nieuwe concessie uit te putten. In de vergadering van de gemeenteraad van Maastricht werd gesproken van zes jaar verlenging bij verlening van de nieuwe concessie! Is zo'n korte tijd het opofferen van het hele centrale deel van het Zonnebergstelsel en van het Popelmondedal waard? Dit zijn immers onvervangbare waarden!